

La frase del dia

“No podem perdre més temps. El país no es pot permetre el luxe d’esperar. Necessitem fets”

Oriol Junqueras, PRESIDENT D'ERC

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

Fins quan ho hem d’aguantar, això?

Fins quan ho hem d’aguantar, tot plegat? Fins quan hem de permetre que ens insultin un dia rere l’altre i no passi res? No n’estan tips, vostès, de tanta mesquinesa? S’imaginin vostès per un moment que sortís algú i digués que el que es mereix el president Mariano Rajoy és que l’afusellin? I s’imaginin vostès que això ho digués a TV3? No em vull ni imaginar, valgui la redundància, quin una en baixaria, contra qui ho digués i contra el mitjà on ho hagués dit. Sortiria tota la classe política espanyola a deixar-nos verds a tots plegats (perquè l’insult no l’atribuirien a qui l’hagués pronunciat, sinó a tots els catalans en general, suposo que ho tenen clar), i sortiria el fiscal en cap, l’ajudant del fiscal, el germà i el nebot de l’ajudant del fiscal i fins i tot el porter

“On és la fiscalia, que no obre diligències contra Miguel Ángel Rodríguez? On és?”

de la fiscalia a dir que obren diligències. I sortirien tots els mitjans de comunicació espanyols a despollar les misèries, dia rere dia, del personatge en qüestió i del cas. Doncs això. Que surt un dia (i no un dia qualsevol sinó el de l’aniversari de l’afusellament del president Companys) l’exportaveu del govern d’Aznar, Miguel Ángel Rodríguez, i diu que el president Mas mereix ser afusellat i no passa res. “El que li

falta a Mas és un afusellament; llavors seria fantàstic”, va dir aquest senyor a Antena 3. I saben què? Doncs que no passa res. L’endemà diu que no volia dir ben bé això i tots ben contents. I jo em pregunto: i on carai és la classe política espanyola que no l’està linxant? Hem de suposar per omissió que hi estan d’acord? On és la fiscalia? Quantes vegades hem de permetre, els catalans, que ens insultin d’aquesta manera? Perquè proposar afusellar Mas és insultar-nos a tots, suposo que ho tenen clar. Quantes vegades ens han de dir nazis, malnats i no sé quantes coses més? On és el PP català que no carrega contra aquest personatge? On són els de C’s? Fins quan hem d’aguantar els insults a les xarxes socials? Fins quan hem d’estar parant l’altra galta? Fins quan? Santa paciència, la nostra.

EDITORIAL

Pobresa, desigualtat, fiscalitat

Deu anys de crisi han fet desaparar a Catalunya els índexs de pobresa i han col·locat milers de catalans en situació de risc d’exclusió. La situació, lluny de millorar, empitjora, com ho avalen els milers d’entitats que viuen dia a dia la problemàtica. Aplegades en la plataforma Pobresa Zero i coincidint amb el Dia Mundial de la Pobresa, aquestes entitats denuncien que una de les causes de l’empobriment de la societat és una fiscalitat injusta que fa recaure el pes de la recaptació en els treballadors. En vista d’això reclamen la reforma del sistema de manera que redistribueixi els esforços en funció de les rendes i permeti augmentar els ingressos per invertir-los en polítiques socials.

L’administració, seguint la recepta de l’austeritat, ha anant reduint la inversió social i l’efecte ha estat l’increment de les desigualtats. Es tracta, sens dubte, d’establir quines són les prioritats de l’executiu, però és evident que també hi té a veure qui és el responsable de la caixa. El sistema tributari actual, que depèn majoritàriament del govern espanyol, no ajuda a superar aquesta tendència: es beneficia les grans fortunes, les grans empreses, en detriment dels treballadors, i el frau, l’evasió i l’elusió fiscal eviten que augmentin uns ingressos necessaris per a les polítiques socials. Si es vol evitar que la pobresa es faci crònica en la nostra societat cal fer una aposta decidida per trobar i destinar els fons necessaris per no només posar-hi remei, sinó evitar-la en el futur. La situació a què ens enfrontem ja no demana solucions del segle XIX ni del segle XX, solucions caritatives; el que demana és invertir en eines que permetin superar la crisi i les desigualtats apostant per la promoció de l’ocupació, la formació i la protecció social.

Xocolata espessa

Tot va bé si acaba bé

Tots vam quedar una mica estabornits després dels moviments més recents del procés català. Tothom hauria volgut un escenari d’unitat monolítica fins al final, però en una iniciativa transversal i de lideratges compartits com aquesta, el que és sorprenent és que s’hagin mantinguts units fins ara. Si ho han fet, si hi ha encara possibilitats de reconstruir la porcellana esquerdada, és per una raó senzilla i poderosa: l’alè al clatell d’una majoria de catalans units i organitzats per tirar endavant tot plegat. Un cop superada la decepció i fins i tot la ràbia que ens pugui haver ocasionat la ruptura de la unitat, l’important és que el moviment de base segueix unit i ferm en l’objectiu final: la independència. La realitat és que el procés és tan radicalment democràtic, que els nostres representants no podran fer altra cosa que obeir la voluntat popular. No ens posem més nerviosos del compte, i continuem endavant. Demà, omplim la plaça Catalunya, el 9-N rebentem les urnes de paperetes, i en les següents eleccions, siguin quan siguin, amb partits que vagin junts, separats, de dos en dos o barrejats, amb llistes cíviques o sense, els catalans votarem massivament per la independència, i triarem només aquells diputats que estiguin disposats a fer efectiva la voluntat popular al Parlament. Si fem una mica de zoom al moment que estem vivint ara mateix, comprovarem que això no té marxa enrere, i desembocarà en una Catalunya lliure i independent.

Germà Capdevila

Les cares de la notícia

DIRECTOR DEL MUSEU D’HISTÒRIA DE CATALUNYA

Josèp Boya
Nou rumb

Josèp Boya es posa al capdavant de la direcció del Museu d’Història de Catalunya en uns moments en què la institució, inaugurada fa vint anys, necessita una posada al dia per adaptar-se a la nova realitat social i política. Boya projecta un museu que connecti més amb la gent i expliqui com som al món.

EXPRESIDENT DE CAJA MADRID

Miguel Blesa
Compte enrere

Blesa té temps fins dimecres vinent per reunir la fiança de 16 milions d’euros imposada pel jutge que investiga l’afer de les targetes opaques al fisc. Tot i que la defensa pensa recórrer contra aquesta xifra, el jutge considera que tant ell com Rodrigo Rato van afavorir el repartiment i l’ús abusius d’aquestes targetes.

LÍDER D’UDC

Josep Antoni Duran i Lleida
Un altre full de ruta

El líder d’UDC no troba que sigui gaire bona idea convocar unes eleccions plebiscitàries i tampoc està d’acord amb l’aposta que el seu soci, CDC, fa per aconseguir elaborar una llista conjunta per presentar-s’hi. Mentrestant, es deixa estimar pels ministres de Mariano Rajoy, que busquen la seva mediació.

